

[Bundvad.]

til det, nemlig at tage en Tur til Roskilde og stige om i et Tog til Ringsted — man vil da være i Ringsted 2½ Time før, end hvis man tager Toget fra Korsør til Ringsted. Endelig kunde man ogsaa, hvis man har god Tid, tage til København med Lyntoget og der besøge Venner og Bekendte i 2½ Time; man vil da kunne være i Ringsted en lille halv Time senere, end man ellers naar dertil.

Saaledes virker det, at man ikke har kunnet afse de 3—4 Minutter, det tager at lade Lyntoget standse paa denne Plads, men i Stedet lader det fare forbi en By med et meget stort Opland. Normalt er der i en saadan By et Stop paa 1 Minut, og da disse Togs Accelerationsevne er meget stor, vil jeg anslaa, at der højst vil tabes 3—4 Minutter ved et saadant Stop. Jeg kan ikke se, at der er Grund til at begaa en saadan Urimelighed over for en By, for at de rejssende eventuelt kan naa henholdsvis København og Korsør 3—4 Minutter før. Forholdet er ikke slet saa grelt med de andre Lyntog. Jeg vil dog meget alvorligt henstille, at man tager op til Overvejelse at afse de 3 Minutter, som et saadant Stop i Ringsted By vil tage for Lyntogene, saaledes at man der kan blive betjent paa samme Maade som i andre Byer paa Sjælland paa samme Rute.

Endvidere vil jeg gerne rejse et Spørgsmaal, som har beskæftiget Byerne paa Strækningen Korsør—København. Byraadene har henvendt sig til Generaldirektoratet om Sagen. Man har en Togforbindelse fra Korsør om Morgenen Kl. 5,40, der er i København Kl. 8,35. Man skal altsaa ofre 3 Timer af Morgentiden for at komme til København fra Korsør. Man burde absolut her have en hurtig Forbindelse; det maa nemlig ikke gerne blive saaledes, at man alene af Hensyn til Lyntogene afskaffer Hurtigforbindelser paa andre og mere lokalt betonede Omraader. Af Hensyn til Erhvervsinteresser, Forretningsinteresser og andre Interesser er det nødvendigt, at der ind sættes en hurtig Forbindelse med Afgang fra Korsør om Morgenen og Ankomst til København paa et saadant Tidspunkt, at man normalt kan naa det, man skal, paa Kontorer, Konferencer, Møder o. lign. inden Kl. 9, og jeg opfordrer den højtærede Trafikminister til at have sin venlige Opmærksomhed henvendt paa dette Spørgsmaal.

Kirsten Gloerfelt-Tarp: Det Spørgsmaal, som jeg først vil stille, er dette: Gør det danske Samfund nok for Moder og

Barn, ganske særlig for at give det lille Barn en god Start i Livet, og for at hjælpe Kvinden over Svangerskabsvanskeligheder og Vanskeligheder i Forbindelse med Fødselen? Det, jeg særlig vil koncentrere mig om i denne Forbindelse, er den økonomiske Hjælp, Moderskabshjælpen. Hovedregelen, hvorefter der gives Hjælp i Øjeblikket, har vi i Folkeforsikringsloven. Sygekassen giver Hjælp til Jordemoder og giver Hjælp til Læge, hvis det er nødvendigt, og saa kan Barselkvinden faa Dagpenge i 14 Dage, men det er de Dagpenge, hun normalt har sikret sig i Sygdomstilfælde, og det vil sige i Almindelighed et ganske lille Beløb. Herudover er der en Kategori af Kvinder, som kan faa mere Hjælp, det er de Kvinder, som er undergivet Bestemmelsen i Fabrikloven om, at de skal holde en Barselhvile. De kan i 3die—4de Uge og i 5te—6te Uge, hvis de dier deres Barn, faa nogle Dagpenge, og endvidere kan denne Kategori faa Hjælp inden Nedkomsten i en Periode af indtil 8 Uger før Nedkomsten, hvis de har en Lægeattest, som fastslaar, at de af Hensyn til deres eget eller Fosterets Sundhed ikke kan fortsætte deres almindelige Arbejde.

De Kvinder, som ikke er berettigede til Denne Hjælp efter Forsikringsloven, kan faa noget i Henhold til Forsørgsloven — de kan faa Jordemoderen betalt, og de kan faa Læge, hvis de er i Trang, og i den Tid, de er undergivet Fabriklovens Barselhvilebestemmelse, kan de, hvis de er i Trang, faa en vis Hjælp.

Og saa maa jeg omtale Loven om Mødrehjælpsinstitutioner fra 1939. Efter denne kan enhver fødende Kvinde faa personlig, social og juridisk Vejledning, og i enkelte særlige Tilfælde kan Mødrehjælpsinstitutionerne give økonomisk Hjælp, for saa vidt der er Midler til Institutionernes Disposition — og det er der kun i meget begrænset Omfang. Stat og Kommune bærer jo kun Udgifterne ved Institutionernes Opretholdelse, medens den økonomiske Hjælp, som skal ydes de Kvinder, der søger Institutionen, er afhængig af, om der skaffes Midler til Veje ad privat Vej, idet Staten da i visse Tilfælde giver Tilskud af samme Størrelse som det, der indkommer ved private Midler.

Da Svangerskabsloven i 1937 blev vedtaget, og da Rigsdagen afviste Svangerskabsafbrydelser paa sociale Indikationer, blev det, som nævnt af det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft, fremhævet her ved Forhandlingerne, at Samfundet naturligvis burde give den fornødne Hjælp til de svangre og fødende Kvinder. Dette er ikke gjort.